

ศุภมงคลลันสยามอลังการ
ทามลายโดยละเอียดเพียรประกอบ
เด็กชายเถินเถินเส่อติดวิกฤตเชื้อ
สถานะขยะเปียกเรียกชาวจน
อายุเยาว์ไม่ครบ ๙ เข้า ป.๒
จึงให้ร้อยละความเรียงเพียงทามลาย
อนึ่งขอจ้อแจ้งจำนงเจตน์
จึงหนึ่งทับศัพท์จ้อร้ออาญ
สองเกิดแต่ต้นฉบับยับยู่ยัน
ใช้มากก่อนตอนเขียนจึงเพี้ยนพา
ข้าน้อยได้ขีดทับสิ่งสับสน
จึงเรียน ๓ ผู้จัดการข้านาญเซาว์

เบื่องบาหน้อมจาวรบรรจงมอบ
เพื่อ ๓ สอบลแสดงแกลงชน
ผิวระเรื่อเนื้อนุ่มทุกชุมชน
อยู่ไพ่นพันเขตแห่งแบ่งออกไป
พอเขียนคล่องอ่านออกบอกเรื่องได้
ข้าน้อยได้ตรวจแก้แลพิจารณ์
ด้วยว่าเหตุเด็กด้อยถ้อยแตกฉาน
แจกท่านผู้ใหญ่ห่วงใยมา
เขียนอยู่บนพลัดกระตึกอีกเศษผ้า
ลบเลื่อนพร่าน่าเวียนปวดเศียรธา
เพราะอับจนอ่านออกทำนองเขลา
เพื่อทราบเกล้าเบาจิตคิดการเทอญ

หน่วยคัดกรองโรค เมืองขยะสยามอลังการ
วันพฤหัสบดี ขึ้น ๙ ค่ำ เดือน ๖ ปีชวด ตรีศก
(๓๐ เมษายน ๒๖๕๕)

แรม ๕ ค่ำ

๑ โมงเช้าซื้อของกับแม่ กัวสิได้ขึ้นรถกะ ๒ โมง
๓ - ๔ โมงเช้า ตลาดมิดซีลี ร้านขายน้ำอบเพิ่นขายเกินราคาแล้วบ่คืนเงินเฮา แม่บ่มีร้านอื่นให้
เลือก ต่ำว่ามันโกงกิน กฎหมายกะบ่ช่วย เฮดหยั่งมันกะบ่ได้
๕ โมงเช้า ชิวซีได้ขึ้นรถ กะรถคันเก่า กระเป๋าคือเพื่อนมือนี่มีรถเล่นคันเดียว
ฮอดบ้านเที่ยง อีพ่อค้าอีแม่ว่าควรเอาเงินไปซื้ออาหาร แม่เคยบอกให้พ่อเลิกเถียงกับลุงก๊ีบข้างบ้าน
สิได้บ่ต้องซื้อ กลับมาบ้านสามมือ เถียงกันซุ่มมือ แต่มือนี่แม่ว่าอยากได้อาหารแล้ว สิเอาไปเลี้ยงร้าน
น้ำอบ

แรม ๖ ค่ำ

ตอนเช้ามีคนโทรหาอีพ่อเรื่องผลตรวจโรคของเฮามื้อก่อน พ่อโกรธหลาย หมอบอกผลแม่แต่แม่บ่
โกรธ แม่บอกข่อยว่าอย่าไปใกล้อีพ่อ พ่อโกรธย็อนปวดหัว แล้วกะโกรธลุงก๊ีบที่ทับถมเฮาเรียงเฮา
ซื้อน้ำอบมาฟรีๆ เพราะพวกฝาดังที่อีพ่อ^{เซี่ย}ประกาศเลิกจัดสงกรานต์เมื่อตอนตีหนึ่ง มือนี่โดยบ่
มีคนเล่นน้ำจ๊กคน
ตอนเที่ยงอีพ่อตีแม่ แม่กะเฮ็ดตามที่พ่อตั้งกฎไว้แล้ว แต่พอกะตีคือเก่า พ่ออยากมีอำนาจหลาย อี
แม่เลยพาข่อยหนีไปร้านยายนง ได้บักบักมาถุงหนึ่งบ่ได้จ่ายฮอดเงิน จึงซึ่ละค้อยเอนว่าซื้อมาฟรีๆ

แรม ๗ คำ

๒ โมงเช้า ซ้อยชวนแม่ไปเล่นน้ำ แม่ว่าอายุตา แม่บ่เคยตาเขียวจั่งซี่ ตั้งแต่มาอยู่แม่เป็นบ่อย ตา มีน้ำตาคือคนสิต้องให้ เหมือนเป็นโรคระบาดเพราะซ้อยกะสิให้หน้า แต่แม่ว่าบ่ได้ต้องให้

แม่บ่อยากออกข้างนอก คงซี้คร้านฟังผู้อื่นบอกให้ไปหาโตซ้อย รอบบ้านเฮากะไปหาโตซ้อยกันเบ็ด แต่แม่เชื่อว่าอ๊โพอคือสิเมตตา

ซ้อยไปนั่งเล่นบ้านครู่ถั่วผู้เดียว บ่มีไผ่เล่นน้ำ หลานครู่กะยากเฮ็ดการบ้านให้พวกเด็กขยะแห่ง พวกนั้นมาจ้างหลานครู่จนบ่ได้เล่นกับซ้อย ครู่ถั่วเพื่อนว่าพวกนั้นการบ้านหลายจนเฮ็ดบ่ทัน พอมา จ้างหลานครู่กะได้เงินนำ ได้ซ้อยากับหน้ากากกันโรค ครู่ถั่วถ้าอยากมีเงินกะต้องเขียนให้เก่งๆ สิ ได้รับจ้างคือเพื่อน พอเห็นซ้อยมัวแต่นั่งเหลียวเบ็งน้ำครำ ครู่ถั่วถามว่าใหญ่ขึ้นอยากเป็นหยั่ง ซ้อย ว่าครู่คือสิคิดว่าซ้อยอยากเป็นคนรวย แต่บ่แม่น ละครู่ว่าคนรวยบ่มีความสุขท่อกคนจนที่ซู้จัก พอเพียง ซ้อยอยากเป็นช่างก่อสร้างคือพ่อกับแม่ แต่เคยบอกครู่บ่จั่งซี่ แล้วครู่ถามอยุ่บ่จั่งซี่คือ บ่อยากเป็นแนวอื่น ซ้อยบ่อยากถึกครู่ถั่วถาม ถ้าอ๊แม่อยู่กะคือสิซิ่งตาใส ซ้อยเลยบอกว่าอยาก เป็นดารา ^{วิกิต}สิได้ฉัตรขึ้นก่อนแล้วกะได้ชวนคนเบ็ง

บ่ายหนึ่งไปเล่นน้ำกับบักจิว แต่ผู้ใหญ่ทางนั้นบ่ให้เล่น ครู่ถั่วว่าถ้าซ้อยเลิกดำพวกนั้นว่าอ๊หมาซี้ เขียนสิพาไปเบ็งพลุ อ๊หมาซี้เขียนมันเถียงครู่ว่าพวกผาถึงบ่ให้จัดงาน แต่ซ้อยเชื่อครู่เลยเลิกดำมัน แล่งๆ ครู่พานั่งรถไปโรงเตียมไกล่ห้างเจ้าสัว ห้างจัดงานกับจุดพลุอ๊หลี อ๊หมาซี้เขียนมันโง่ ซ้อย ถามครู่ว่าเฮาคือบ่ได้เข้าไปในห้าง ครู่ว่าคนมันหลายยันติดโรค ไปโรงเตียมครู่สิพาเล่นเกมสนุก กันสองคนแล้วสิให้เงินนำ แต่ซ้อยต้องห้ามบอกไผ

พอดีซ้อยหลงกับครู่ถั่วเลยบ่ได้ไปโรงเตียม ซ้อยไปนั่งถ่าหน้าร้านสะดวกซื้อเพราะอ๊แม่ว่าในบ่บ่ เคยมีรายงานคนติดเชื้อ เพื่อนคือสิมีของซ้าง

สองทุ่มครู่ถั่วกะหาซ้อยเจอ แต่ครู่บ่อยากเล่นเกมแล้ว อยู่โรงเตียมมีคนไอใส่ครู่ ครู่เลยพากลับ บ้าน

ฮอดบ้านสามทุ่ม พ่อบ่ดำซ้อยเลย คือสิเหนื่อย พ่อซงเหนื่อยขึ้นซุ่มมือ พ่อเอาผ้ามาแก้มองนอนพ่อกับซ้อย ซ้อยคิดว่าแม่อยู่ฝั่งพ่อ พ่อสิยางไปหาพ่อกะว่าห้ามข้ามมาเด็ดขาด แล้วว่าแม่บ่อยู่ ไป เยี่ยมอ้ายเถียง

แรม ๘ คำ

เบ็ดมือ พ่อไล่ซ้อยไปเล่นบ้านครู่ถั่ว แต่ครู่ซงเหนื่อยคือพ่อ

แรม ๙ คำ

๒ โมงเช้า เปิดเทอมหลังสงกรานต์มือแรก ซ้อยกะเลยต้องไปเคารพงชาติหน้ากระดานไฟฟ้าบ้าน ครู่ถั่ว ต้องมาขอใช้กระดานไฟฟ้าบ้านครู่เขียนออนไลน์เพราะอยู่บ้านบ่มี แต่ครู่บ่อยู่ ไปหาหมอ ^{อรุณ}

แรม ๑๐ คำ

๑ โมงเช้า พ่อให้ไปขอให้ครู่ถั่วซ้อยโทรเอ็นรถโรงพยาบาล โทรศัพทื่อพ่อเงินเบ็ด พ่อบ่อยากย่าง ออกมาทางนอก พี่น้องครู่ถั่วดำพ่อดิดโรค แล้วซ้อยกะเอาโรคมาติดครู่ ซ้อยว่าซ้อยกับแม่บ่ได้ เป็นโรค ^{วิกิต}เฮามีโรคซิ่งที่ตีคือคำหมอว่า ว่าให้ใส่หน้ากากกับล้างมือ แล้วซ้อยกะกราบหน้ากากซุ่มมือ

เพราะเป็นของแนวพวกฝาดัง แต่เพิ่นบ่ฟัง ว่าซุคนออกเงินซื้อเอง ครูถั่วกะเว้าว่าติดโรคเพราะข่อย
ข่อยอยากเถียงว่าครูติดเพราะถึกคนอยู่โรงเตี๊ยมไอไฟ แต่เว้าบ่ได้เพราะสัญญากับครูว่าสิบ่เว้า
เรื่องไปโรงเตี๊ยม ยามครูเพิ่นดูเป็นตาย่านจนคนอื่นถั่วปากอ้า สบว่ารถโรงพยาบาลมาฮับครู ข่อย
กะเลยขอให้พาอ๊พไปนำ แต่เพิ่นบ่ยอม ขนาดบอกว่าพ่อก่อนครูดั่งหลายมือกะบ่ยอม
ข่อยถึกไถ่กลับบ้านแล้วห้ามไปเฮียนครูอีก ข่อยบ่อยากอยู่บ้านแล้ว มันเหม็น

แรม ๑๒ ค่ำ

๔ โมงเช้า รถโรงพยาบาลมาฮับพ่อกับคนมาฮับว่าบ้านเฮาหนีมาจากแคมป์ก่อสร้าง พวกมักเสือก
แถมบ้านเลยพากันฮู้เหม็ด ข่อยอยากให้แม่อยู่นำ แม่สิได้ซิงตาใส่บักคนเว้าคือซิงตาใส่ข่อยตอน
เปลอเว้า มีแต่คนถามว่าคือบ่พาข่อยกับแม่ไปนำ คนขับรถว่าเฮาสองบ่มีเชื้อ แต่พวกมักเสือกกะ
บอกข่อยว่าอย่าออกมานอกบ้าน
ข่อยบ่อยากดมกลิ่นเหม็นในบ้าน เลยไปสองแถวหน้าต่าง ลุงก็บ่ถามว่าอ๊แม่ไปไส คืออยู่ผู้เดียว
ข่อยอยากเก่งคืออ๊พ แต่อยู่ซื่อๆ น้ำตามันไหลเอง ข่อยบ่อยากสะอื่น มันเหน้อยหลาย ข่อยเลย
บอกลุงก็บ่ว่าอ๊แม่ไปหาอ้ายเถียง อ้ายถึกจับขังคุกเพราะไปประท้วงพวกฝาดัง ลุงกะบอกอยากไป
คือกัน แต่พวกฝาดังมันบ่ให้คนไปม๊อบเพราะสิแพร่เชื้อโรค ข่อยบ่อยากอ้ายเถียงบ่ได้เป็นโรคอ๊หสิ

แรม ๑๓ ค่ำ

อยู่บ้านกะได้ดมแต่กลิ่นเหม็นเบ็ดมือ มันมาจากทางอ๊พ ข่อยบ่กล้าไปเลิกผ้าที่แขวนไว้เบ็ง อ๊พ
ว่ามีเชื้อโรคอยู่ใต้ผ้าห่ม ข่อยเห็นหนอนฝิจริงๆ เลยใช้น้ำอบที่แม่ซื่อพริมาเทอบบ้าน ข่อยคิดฮอด
แม่ แต่ต้องอยู่กับเชื้อโรคเหม็นๆ แทน
อ๊พโทรมาว่าบ่เป็นหยั่งหลาย แต่เสียงพ่อบ่ดีหลายๆ จนข่อยย่าน พ่อบ่ได้ยกะหายเพราะเขาอ้อม
มานอนถ่าข้างถนน คือนางพยาบาลที่ติดเชื้อและใกล้หายแล้ว ถ่าหายกะสิมีภูมิ บ่ต้องถ่าวัคซึน บ่
โดนเฮาสิได้พ่อกัน ข่อยอยากพ่อบ่แม่หลายๆ แต่พ่อกถามว่าตอนแม่ไปหาอ้ายเถียง ตาหายเขียวรี
ยัง พ่อกะให้บ่ตอบ

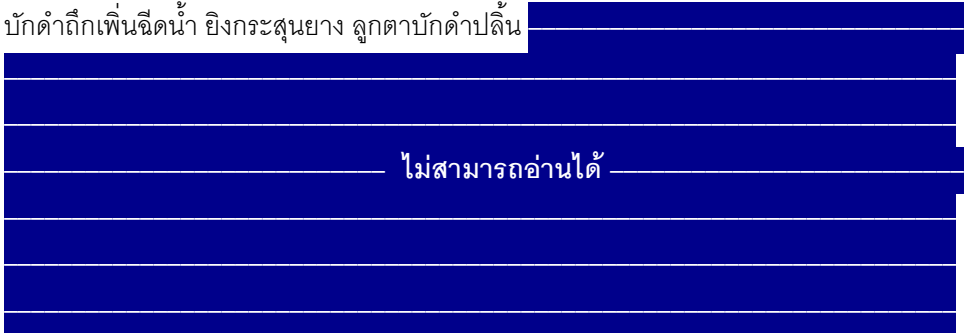
แรม ๑๔ ค่ำ

๓ โมงเช้า ข่อยย่างไปร้านขายยงเพราะผื่นเห็นแม่อยู่แถวนั้น แต่แม่บ่อยู่ แม่บ่กลับบ้านจักเทื่อ
ฮอดเที่ยง พ่อบ่โทรมา บ้านกะเหม็นหลาย บ่มีน้ำอบแล้ว ข่อยย่านอ๊แม่กลับมาด่าเลยว่สิไปหาอ๊
พ่อกับข่อยจำโรงพยาบาลที่ไปตรวจโรคได้ เลยลักขึ้นรถประจำทางไป
บ่าย ๒ โมง รถเสียย่อนมีคนโดดลงจากสะพานมาทับ ข่อยต้องลงไปนั่งหน้าห้างเจ้าสัว ตอนแรก
คนกะตื่น แต่พ่อกับเพิ่นเอาคนที่โดดไปแล้วกะบ่มีไผ่เว้าหยัง ข่อยกับบักดำถึกไถ่ลงจากรถ กะเลยฮู้
จักกัน มันมักเลียมือ ข่อยพามันไปลื้ออยู่ข้างๆ ห้างแทน
บ่าย ๓-๖ โมง รถกะบ่มาจักเทื่อ ข่อยเลยย่างเองจนเจ็บตีนกับบักดำ พากันไปหาของกินตรงกอง
ขยะข้างทาง พวกคนใหญ่ๆ กะมาไล่บ่ให้ไปยุ่งของเพิ่น เฮาหนีไปลื้ออยู่ข้างขยะอีกมอ่งที่มีของกิน

ขึ้น ๑ ค่ำ

๒ โมงเช้าได้ขึ้นรถ แต่เพิ่นไล่ลงมาเพราะบ่ให้บักดำขึ้นนำ ข่อยสงสารมันเลยลงมาอย่าง ตีนเจ็บ

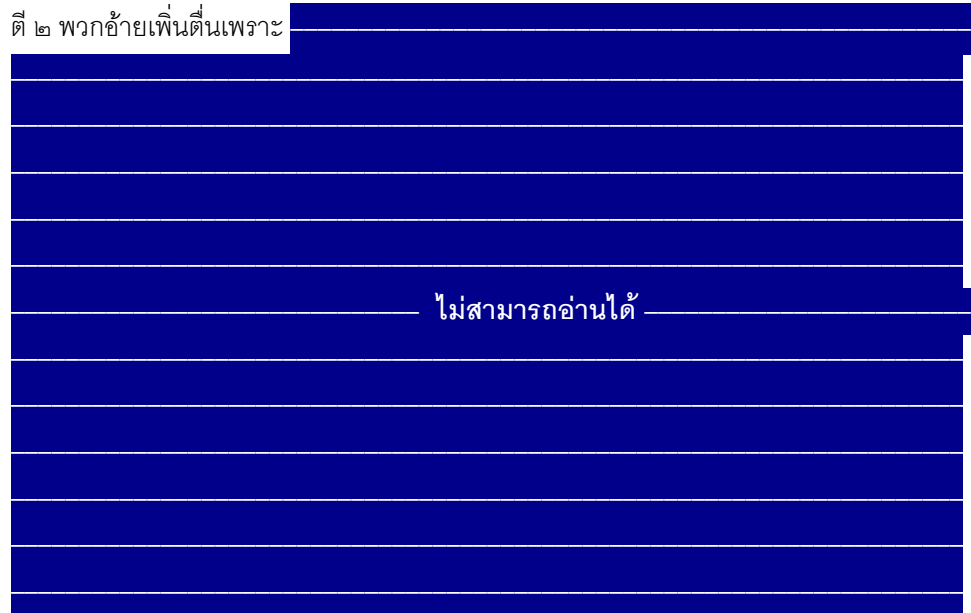
บ่าย ๒ โมง มีคนแจกบักปึกเลยไปขอกิน พี่นแจกให้คนมา^{ชุมนุม}มือบ หน่อยลงไปเบิ่ง แต่บ่ม่วน หน่อยกับ บักดำถักเพิ่นชืดน้ำ ยิ่งกระสุนยาง ลูกตาบักดำปลิ้น

ไม่สามารถอ่านได้

หนึ่งทุ่ม อ้ายที่แจกบักปึกพาข่อยไปเฮ็ดแผลอยู่เสียนเพิ่น ข่อยหยุดฮ้องไห้ได้ เจ็บหลายๆ โตกะ ฮ้อน คิดฮอดบักดำ ผันว่ามันยังย่างไปหาพ่อเป็นเพื่อนแล้วกะเลียมือข่อยอยู่

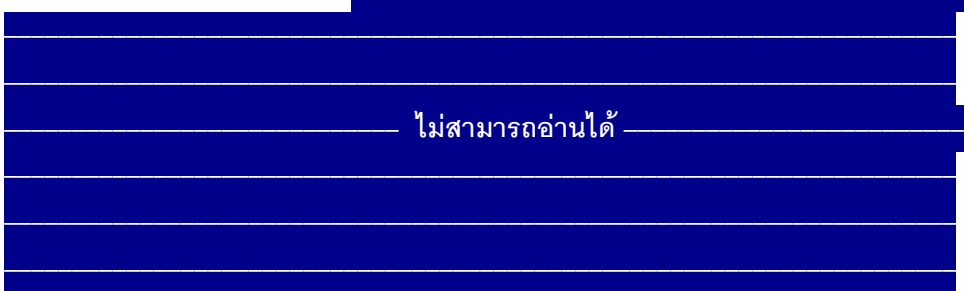
ขึ้น ๒ คำ

ตี ๒ พวกอ้ายเพิ่นตื่นเพราะ

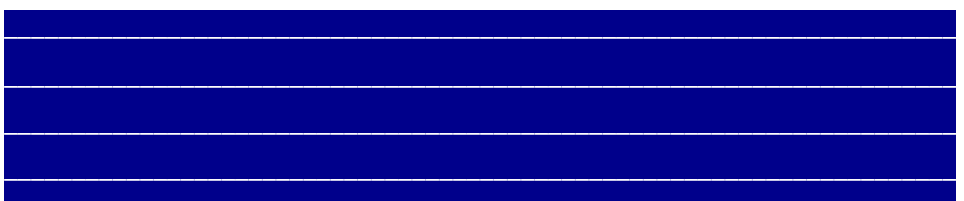
ไม่สามารถอ่านได้

ตี ๔ ข่อยแล่นบ่ไหว อ้ายเลยถักจับ

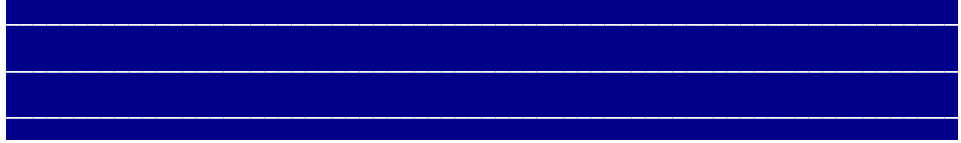

ไม่สามารถอ่านได้

ขึ้น ๓ คำ

ไม่สามารถอ่านได้

ขึ้น ๔ คำ

๓ โมงเช้า เพื่อนปลุกข่อยว่าสวดโรงพยาบาลแล้ว หมอให้กินยาขมๆ แต่ข่อยอ้วกเบ็ด หมอให้เขียน
ทามลาย ข่อยลุกเขียนบ่ค่อยไหว แต่เพื่อนบอกถ้าข่อยเฮ็ดสิได้พ้อฮื่อพ้อ
ข่อยดีใจหลาย สิได้พ้อฮื่อพ้อไวๆ นี้